

[Socialministeren.]

lem er jo af og til tidligere gaaet saa haardt løs paa mig, om ikke særlig i denne Sal, at jeg begyndte at skælvte svagt, da jeg saa ham betræde Talerstolen, men jeg vil gerne sige straks, at han i Dag udfoldede en polemisk Kultur, som kun kunde højne ham selv og glæde mig.

Den første Udtalelse, det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Jensen-Stevns) fremsatte, gik ud paa, at man maatte være forsigtig med at indblande Staten for meget i disse Forhold, navnlig under Hensyn til, at de paagældende Anstalter — jeg tror, det ærede Medlem nævnte Aandssvageanstalterne og „Filadelfia“ — er private selvejende Institutioner. Ja, det kan man jo nok sige, men for Aandssvageanstalterne betaler Staten hver rød Øre, som disse Anstalter koster, saa jeg tror dog ikke, at man — specielt ikke Venstre — vil finde det urimeligt, naar det her drejer sig om 6,3 Mill. Kr., at Staten fører et vist, ogsaa et vist effektivt, Tilsyn med, at disse Penge bliver givet ud paa en forsvarlig Maade, hvori dog ikke ligger, at de ikke hidtil har været givet ud paa forsvarlig Maade. For „Filadelfia“s Vedkommende stiller Forholdet sig nok noget anderledes. Statens Tilskud hertil er en lille Million Kroner. Med den Nøjeregnetthed, der i øvrigt kræves over for Statsudgifterne, med den Kontrol, der bliver ført med alle os andre, vil jeg dog nødig ind paa det Princip, at man, naar det ikke drejer sig om egentlige Statsudgifter, men om Forvaltning af det offentlige Tilskud, skal være mere ligegyldig med, hvorledes disse Penge forvaltes, end hvor det er egentlige offentlige Udgifter. Det kan dog vist næppe være rigtigt.

Jeg kan ikke tjene det ærede Medlem i, hvor meget det end kunde interessere mig, at løfte Sløret for, i hvilken Udstrækning jeg har paavirket Affattelsen af Motiverne eller affattet den omtalte Skrivelse af 18. December. Det bør forblive en Hemmelighed. Jeg har jo Ansvar for begge Dele, og derfor hævder jeg, at baade Motiverne og Skrivelsen er udmærket affattet.

Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds sagde, efter at have anerkendt Besvarelsene og egentlig anerkendt det saglige Grundlag, der efterhaanden var rullet op fra Socialministeriets Side til Motivering af den foreslaaede Ordning, at tilbage blev der egentlig kun et Hensigtsmæssigheds-spørgsmaal. Det gik ud paa, om Ordningen med en Direktør, der tillige er sin

egen Kontorchef, var rimelig, og om denne Ordning kunde anses for varig. Om det sidste er det selvfølgelig vanskeligt at udtale sig. Jeg har begrundet Rimeligheden, synes jeg, tilstrækkeligt, og jeg har ogsaa begrundet, hvorfor jeg mener, at man under Hensyn til de Personer, der i hvert Fald er til Raadighed i Øjeblikket, kan nøjes med at stille Forslag af denne Karakter.

Hvad endelig Betimelighedsspørgsmaalet angaar, altsaa det valgte Tidspunkt, vil jeg sige, at jeg aldrig i den danske Rigsdag er stødt paa noget Tidspunkt, som man egentlig fandt betimeligt, naar det drejede sig om Udvidelse af Administrationen, og jeg venter heller aldrig at opleve et saadant Tidspunkt. Men Spørgsmaalet er jo: Hvad vinder man, hvad Grund er der til at henskyde Afgørelsen, saaledes som det ærede Medlem ønskede, til en mere samlet Afgørelse af Socialministeriets Embedsforhold eller Forretningsomraade kan finde Sted? Jeg ser ikke nogen Grund til at udskyde Afgørelsen. For det første var Sagen jo allerede paa Tale i Fjor, og som det blev nævnt af den ærede konservative Ordfører (Oluf Jensen), var det, man kan ikke sige en Forudsætning, men ventet inden for Venstre og Det konservative Folkeparti, at dette Forslag vilde komme frem i Aar. Dernæst er det jo egentlig ligegyldigt, hvilke Ændringer man maatte kunne blive enig om vedrørende Socialreformen i Almindelighed. Een Ting er givet, og det tror jeg ogsaa, det ærede 7de Medlem for 2den Kreds vil indrømme, at der aldrig fra nogen Side — maaske mindst fra Venstres Side — vil blive stillet Krav om at tilbageføre alle de Udgifter, som nu er overført fra Kommunerne til Staten, til Kommunerne igen. Men hvis der ikke kan blive Tale om dette — og det er der ingen, der vil kræve —, ja, saa er Ordningen af dette Problem akkurat lige saa naturlig i Aar, som den vilde være til næste Aar. Dertil kommer for det tredje, at man ogsaa har et vist Hensyn at tage til de Tjenestemænd, der sidder i en saa slidsom Forvaltning, som Socialministeriet har været i de senere Aar. Det er rimeligt, at man viser deres Flid og Dygtighed det Hensyn, som Rigsdagen altid skylder at vise Tjenestemænd, naar de gør deres bedste, og ikke udskyder en Afgørelse af deres Forhold længer, end til man kan overse Forholdene.

Jeg nærer derfor den Opfattelse ud fra hele den Maade, hvorpaa Venstres ærede Ordfører talte, at naar der nu bli-